Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JEAN RICHARD DE LA TOUR
prednesené 28. októbra 2021 [1]

Vec C-275/20

Európska komisia
proti

Rade Európskej únie

„Žaloba o neplatnosť – Rozhodnutie (EÚ) 2020/470 – Predĺženie obdobia nároku audiovizuálnych koprodukcií podľa článku 5 Protokolu o kultúrnej spolupráci k Dohode o voľnom obchode medzi Európskou úniou a jej členskými štátmi na jednej strane a Kórejskou republikou na strane druhej – Procesný právny základ – Článok 218 ods. 7 ZFEÚ – Uplatniteľný postup a pravidlo hlasovania“

I. Úvod

1. Európska komisia sa svojou žalobou domáha zrušenia rozhodnutia Rady (EÚ) 2020/470 z 25. marca 2020, pokiaľ ide o predĺženie obdobia nároku audiovizuálnych koprodukcií podľa článku 5 Protokolu o kultúrnej spolupráci k Dohode o voľnom obchode medzi Európskou úniou a jej členskými štátmi na jednej strane a Kórejskou republikou na strane druhej [2].

2. Protokol stanovil rámec, v ktorom strany spolupracujú na uľahčení výmen kultúrnych aktivít, tovarov a služieb okrem iného aj v audiovizuálnom odvetví. V uvedenom protokole sa zmluvné strany dohodli, že audiovizuálne koprodukcie medzi producentmi v Únii a Kórejskej republike majú nárok využívať príslušné miestne/regionálne programy podpory kultúrneho obsahu. Tento nárok sa bude obnovovať každé tri roky.

3. Rada Európskej únie splnomocnila Komisiu na úrovni Únie na ukončenie daného nároku pred uplynutím každého príslušného obdobia, alebo na navrhnutie jeho obnovenia. V súvislosti s prejednávanou vecou je potrebné, aby Súdny dvor objasnil, či toto splnomocnenie patrí do pôsobnosti článku 218 ods. 7 ZFEÚ, a ak áno, či sú podmienky jeho výkonu v súlade s týmto ustanovením.

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[2] Ú. v. EÚ L 101, 2020, s. 1, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“.

II. Právny rámec

A. Protokol o kultúrnej spolupráci

4. Protokol o kultúrnej spolupráci [3] k Dohode o voľnom obchode medzi Európskou úniou a jej členskými štátmi na jednej strane a Kórejskou republikou na strane druhej v článku 5 s názvom „Audiovizuálne koprodukcie“ [4] stanovuje nárok koprodukčných audiovizuálnych diel využívať príslušné programy podpory miestneho/regionálneho kultúrneho obsahu (ďalej len „predmetný nárok“). Tento článok znie takto:

„…

3. Strany v súlade so svojimi príslušnými právnymi predpismi uľahčujú koprodukcie medzi producentmi zo strany EÚ a Kórey aj tým, že umožnia koprodukciám využívať príslušné programy podpory miestneho/regionálneho kultúrneho obsahu.

…

8. a) Nárok koprodukcií využívať príslušné programy podpory miestneho/regionálneho kultúrneho obsahu uvedené v odsekoch 4 a 5 je stanovený na obdobie troch rokov od začatia uplatňovania tohto protokolu. Na radu domácich poradných skupín Výbor pre kultúrnu spoluprácu posúdi šesť mesiacov pred uplynutím uvedeného obdobia výsledky vykonávania nároku, pokiaľ ide o posilnenie kultúrnej rozmanitosti a vzájomne prospešnú spoluprácu pri tvorbe koprodukčných diel.

b) Nárok sa obnoví na obdobie troch rokov a následne bude automaticky obnovovaný na ďalšie rovnako dlhé obdobia, pokiaľ strana neukončí nárok písomným oznámením najmenej tri mesiace pred uplynutím prvého alebo akéhokoľvek nasledovného obdobia. Šesť mesiacov pred uplynutím každého obnoveného obdobia Výbor pre kultúrnu spoluprácu uskutoční posúdenie za rovnakých podmienok, ako sú opísané v písmene a).

…“

B. Rozhodnutie 2011/265/EÚ

5. V odôvodnení 6 rozhodnutia Rady 2011/265/EÚ zo 16. septembra 2010 o podpísaní v mene Európskej únie a o predbežnom vykonávaní Dohody o voľnom obchode medzi Európskou úniou a jej členskými štátmi na jednej strane a Kórejskou republikou na strane druhej [5] sa uvádza:

„(6) Podľa článku 218 ods. 7 Zmluvy je vhodné, aby Rada splnomocnila Komisiu na schválenie určitých obmedzených zmien dohody [s Kórejskou republikou]. Komisia by sa mala splnomocniť na ukončenie nároku týkajúceho sa koprodukcií stanoveného v článku 5 Protokolu o kultúrnej spolupráci, pokiaľ nerozhodne, že nárok by mal trvať naďalej, a Rada

[3] Ú. v. EÚ L 127, 2011, s. 1418.

[4] Ú. v. EÚ L 127, 2011, s. 6, ďalej len „dohoda s Kórejskou republikou“.

[5] Ú. v. EÚ L 127, 2011, s. 1.

jej rozhodnutie neschváli v rámci osobitného postupu nevyhnutného vzhľadom na citlivý charakter tohto prvku dohody, ako aj na skutočnosť, že dohoda sa má uzavrieť s Úniou a jej členskými štátmi. …“

6. Článok 4 ods. 1 tohto rozhodnutia stanovuje:

„Komisia Kórei oznámi úmysel Únie nepredĺžiť obdobie nároku týkajúceho sa koprodukcie podľa článku 5 Protokolu o kultúrnej spolupráci v nadväznosti na postup stanovený v článku 5 ods. 8 uvedeného protokolu, pokiaľ Rada na návrh Komisie štyri mesiace pred koncom tohto obdobia nevyjadrí súhlas s jeho predĺžením. Ak Rada súhlasí s predĺžením nároku, toto ustanovenie sa opäť začne uplatňovať na konci predĺženého obdobia nároku. Na špecifické účely rozhodovania o predĺžení obdobia nároku sa Rada uznáša jednomyseľne.“

C. Vykonávacie rozhodnutie 2014/226/EÚ

7. Vykonávacím rozhodnutím Rady 2014/226/EÚ zo 14. apríla 2014, pokiaľ ide o predĺženie obdobia nároku audiovizuálnych koprodukcií podľa článku 5 Protokolu o kultúrnej spolupráci k Dohode o voľnom obchode medzi Európskou úniou a jej členskými štátmi na jednej strane a Kórejskou republikou na strane druhej[6], sa obdobie nároku audiovizuálnych koprodukcií využívať príslušné programy strán zamerané na podporu miestneho a regionálneho kultúrneho obsahu, ako je stanovené v článku 5 ods. 4 až 7 protokolu, predĺžilo na obdobie troch rokov od 1. júla 2014 do 30. júna 2017.

D. Rozhodnutie (EÚ) 2015/2169

8. Rozhodnutím Rady (EÚ) 2015/2169 z 1. októbra 2015 o uzavretí Dohody o voľnom obchode medzi Európskou úniou a jej členskými štátmi na jednej strane a Kórejskou republikou a na strane druhej[7] bola uvedená dohoda v mene Únie schválená. Odôvodnenie 6 tohto rozhodnutia je formulované rovnako ako odôvodnenie 6 rozhodnutia 2011/265. Rovnako článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 je obsahom podobný s článkom 4 ods. 1 rozhodnutia 2011/265.

E. Rozhodnutie (EÚ) 2017/1107

9. Rozhodnutím Rady (EÚ) 2017/1107 z 8. júna 2017 o predĺžení obdobia nároku audiovizuálnych koprodukcií podľa článku 5 Protokolu o kultúrnej spolupráci k Dohode o voľnom obchode medzi Európskou úniou a jej členskými štátmi na jednej strane a Kórejskou republikou na strane druhej[8] sa obdobie nároku audiovizuálnych koprodukcií využívať príslušné programy strán zamerané na podporu miestneho/regionálneho kultúrneho obsahu, ako je stanovené v článku 5 ods. 4 až 7 protokolu, predĺžilo o tri roky od 1. júla 2017 do 30. júna 2020.

6 Ú. v. EÚ L 124, 2014, s. 25.

7 Ú. v. EÚ L 307, 2015, s. 2.

8 Ú. v. EÚ L 160, 2017, s. 33.

F. Napadnuté rozhodnutie

10. Napadnuté rozhodnutie prijaté na základe článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 stanovuje, že obdobie nároku audiovizuálnych koprodukcií na využívanie príslušných programov strán zameraných na podporu miestneho/regionálneho kultúrneho obsahu v súlade s článkom 5 ods. 4 až 7 Protokolu o kultúrnej spolupráci sa predlžuje o tri roky, a to od 1. júla 2020 do 30. júna 2023.

III. Návrhy účastníkov konania

11. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnuté rozhodnutie a uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.

12. Rada navrhuje žalobu zamietnuť a uložiť Komisii povinnosť nahradiť trovy konania. Subsidiárne navrhuje, aby Súdny dvor v prípade, že rozhodnutie zruší, zachoval jeho účinky dovtedy, kým nedôjde k odstráneniu dôvodov na jeho zrušenie.

13. Rozhodnutiami predsedu Súdneho dvora zo 7. decembra 2020 sa povolil vstup Francúzskej republiky a Holandského kráľovstva do konania ako vedľajších účastníkov na podporu návrhov Rady.

IV. Zhrnutie dôvodov a tvrdení účastníkov konania

14. Na podporu svojej žaloby o neplatnosť Komisia uvádza jediný žalobný dôvod založený na tom, že použitie článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 ako právneho základu napadnutého rozhodnutia je v rozpore so Zmluvou a judikatúrou Súdneho dvora, a je teda protiprávne.

15. Komisia vysvetľuje, že toto ustanovenie rozhodnutia 2015/2169 bolo obsiahnuté v návrhu rozhodnutia Rady o uzavretí Dohody o voľnom obchode medzi Európskou úniou a jej členskými štátmi a Kórejskou republikou, ktorý predložila 9. apríla 2010[9], ale že vzhľadom na vývoj judikatúry Súdneho dvora po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy je zrejmé, že návrh, ktorý bola povinná predložiť, aby získala súhlas Rady s uzavretím tejto dohody, nie je v súlade so Zmluvami, a preto od roku 2015 systematicky odmieta vychádzať z tohto ustanovenia. Napriek výslovnej námietke Komisie uplatnila Rada rovnaké ustanovenie, ktoré vyžaduje jednomyseľnosť bez účasti Európskeho parlamentu pri prijímaní rozhodnutia 2017/1107, ako aj napadnutého rozhodnutia, v prípade ktorých bol návrh Komisie založený na článku 167 ods. 3 v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. a) bodom v) ZFEÚ, ktorý v spojení s článkom 218 ods. 8 prvým pododsekom ZFEÚ stanovuje pre Radu pravidlo hlasovania kvalifikovanou väčšinou po udelení súhlasu Parlamentu.

16. Komisia tvrdí, že tieto posledné ustanovenia boli uplatniteľné, lebo napadnuté rozhodnutie sa týka predĺženia časovej pôsobnosti časti medzinárodnej dohody. Článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 podľa nej predstavuje odvodený právny základ, ktorého použitie je v rozpore so zásadou zverených právomocí zakotvenou v článku 13 ods. 2 ZEÚ a so zásadou inštitucionálnej rovnováhy, a teda aj so Zmluvou, ako ju vykladá Súdny dvor.[10]

[9] KOM(2010) 137 v konečnom znení.

[10] V tejto súvislosti odkazuje na rozsudok zo 6. mája 2008, Parlament/Rada (C-133/06, EU:C:2008:257, body 54 až 60 a citovaná judikatúra).

17. Okrem toho použitie odvodeného právneho základu, ktorý si vyžaduje jednomyseľnosť v Rade, je podľa názoru Komisie vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora [11] protiprávne. Je navyše nekonzistentné požadovať v rámci Rady jednomyseľnosť na obnovenie predmetného nároku vzhľadom na to, že o jeho stanovení sa rozhodlo kvalifikovanou väčšinou a Únia podľa medzinárodného práva súhlasila s tým, aby bol v zásade automaticky obnovený. Uplatnenie prísnejšieho vnútroštátneho pravidla a požiadavka, aby Rada súhlasila s obnovením tohto nároku, sú v rozpore s cieľom automatického obnovenia, na ktorom sa dohodli strany Protokolu o kultúrnej spolupráci, a v dôsledku toho sú aj v rozpore s judikatúrou týkajúcou sa prednosti medzinárodných dohôd pred sekundárnym právom Únie. [12]

18. Rada podporovaná Francúzskou republikou a Holandským kráľovstvom sa domnieva, že prijatím napadnutého rozhodnutia konala v medziach svojich právomocí v súlade s postupom stanoveným v Zmluvách a dodržala zásadu inštitucionálnej rovnováhy.

19. Pripomína, že Komisia predložila návrh rozhodnutia Rady, ktorým sa povoľuje podpísanie a predbežné uplatňovanie Dohody o voľnom obchode medzi Európskou úniou a jej členskými štátmi na jednej strane a Kórejskou republikou na strane druhej [13], ktorej súčasťou je Protokol o kultúrnej spolupráci, a návrh rozhodnutia Rady o uzavretí tejto dohody. [14] Komisia v týchto dvoch návrhoch navrhla postup pre prijímanie rozhodnutí v rámci Únie o predĺžení alebo ukončení obdobia predmetného nároku na konci každého trojročného obdobia, pričom tento postup bol následne prijatý v rámci rozhodnutia 2015/2169. Komisia tiež objasnila právny základ uvedeného postupu, a síce článku 218 ods. 7 ZFEÚ, v odôvodnení 6 jedného i druhého návrhu, ktoré Rada prijala bez zmien a doplnení. Parlament schváli rozhodnutie Rady o uzavretí dohody legislatívnym uznesením zo 17. februára 2011 [15].

20. Rada poukazuje na to, že Komisia, ktorá nevysvetľuje, prečo sa „cítila byť povinná“ predložiť návrh, s ktorým údajne nesúhlasila, nikdy nepredložila Rade návrh na zmenu postupu stanoveného v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 a keď malo posledné predĺžené obdobie uplynúť 30. júna 2020, opomenula predložiť návrh na ďalšie predĺženie predmetného nároku. Rada prijala napadnuté rozhodnutie na základe návrhu Komisie po tom, čo Komisiu požiadala, aby oznámila Kórejskej republike ukončenie uvedeného nároku, alebo predložila návrh rozhodnutia Rady na jeho predĺženie o ďalšie obdobie troch rokov.

21. Rada po prvé tvrdí, že pri prijímaní napadnutého rozhodnutia sa neopierala o odvodený právny základ, že postup, ktorý uplatnila, je založený na článku 218 ods. 7 ZFEÚ a že tento postup je zlučiteľný s týmto ustanovením. Výslovný odkaz na článok 218 ods. 7 ZFEÚ v odôvodnení 6 rozhodnutia 2015/2169 podľa nej jasne naznačuje, že článok 3 ods. 1 tohto rozhodnutia je založený na tomto ustanovení, ktoré Rade umožňuje odchýliť sa od článku 218 ods. 5, 6 a 9 ZFEÚ v prípadoch, pre ktoré dohoda uzavretá Úniou stanovuje zjednodušený postup pri vykonávaní zmien, akým je postup stanovený v článku 5 ods. 8 Protokolu o kultúrnej spolupráci. Tento odkaz na článok 218 ods. 7 ZFEÚ tiež vysvetľuje postup stanovený v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 na účely uplatnenia tohto ustanovenia uvedeného protokolu.

[11] Komisia v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok zo 4. septembra 2018, Komisia/Rada (Dohoda s Kazachstanom) (C-244/17, EU:C:2018:662, bod 27 a citovaná judikatúra).

[12] Komisia v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok z 3. júna 2008, Intertanko a i. (C-308/06, EU:C:2008:312, bod 42).

[13] KOM(2010) 136 v konečnom znení.

[14] Pozri poznámku pod čiarou 9 vyššie.

[15] Ú. v. EÚ C 188 E, 2012, s. 113.

22. Podmienky uplatniteľnosti článku 218 ods. 7 ZFEÚ sú podľa Rady splnené, lebo na jednej strane predĺženie obdobia nároku predstavuje zmenu osobitnej a samostatnej časti dohody s Kórejskou republikou prostredníctvom zjednodušeného postupu, pričom Komisia ako vyjednávač je splnomocnená predovšetkým na zmenu predmetného nároku prostredníctvom jeho ukončenia po uplynutí prebiehajúceho trojročného obdobia a na oznámenie Kórejskej republike rozhodnutia o ukončení nároku. Týmto postupom sa teda zavádza zjednodušený postup zmeny stanovený v článku 5 ods. 8 Protokolu o kultúrnej spolupráci. Na druhej strane postup stanovený v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 ukladá platné podmienky pre splnomocnenie Komisie v tomto ohľade. Je stanovené, že ak Komisia rozhodne, že by sa mal predmetný nárok predĺžiť o ďalšie trojročné obdobie, musí toto rozhodnutie predložiť Rade na schválenie. V dôsledku toho bol tento postup, ktorý tvorí právny základ napadnutého rozhodnutia, zavedený v súlade so splnomocnením stanoveným v Zmluvách a právny základ tohto rozhodnutia nie je odvodeným právnym základom.

23. Rada po druhé poukazuje na to, že Komisia si protirečí, pokiaľ ide o postup, ktorý považuje za uplatniteľný, keď uvádza, že súhlas Parlamentu sa vyžaduje podľa článku 218 ods. 5 a 6 ZFEÚ, a zároveň tvrdí, že by sa nemal uplatňovať žiadny vnútroštátny postup, keďže článok 5 ods. 8 Protokolu o kultúrnej spolupráci stanovuje automatické obnovenie dotknutého nároku každé tri roky a že toto ustanovenie medzinárodného práva má prednosť pred vnútroštátnymi sekundárnymi právnymi predpismi. Medzi článkom 5 ods. 8 uvedeného protokolu a článkom 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 neexistuje žiadny rozpor, pričom prvý z nich stanovuje postup, ktorý majú dodržiavať strany dohody s Kórejskou republikou, zatiaľ čo druhý stanovuje rozhodovací postup v rámci Únie na účely uplatnenia článku 5 ods. 8 uvedeného protokolu.

24. Rada sa po tretie domnieva, že tvrdenie Komisie týkajúce sa nedodržania zásady inštitucionálnej rovnováhy a zásady zverených právomocí nie je odôvodnené. Komisia podľa nej nikdy nemala v úmysle požiadať Parlament o súhlas, keďže svoj návrh rozhodnutia Rady predložila menej ako jeden mesiac pred uplynutím lehoty na oznámenie Kórejskej republike nepredĺženia dotknutého nároku, aj keď už nebolo prakticky možné dosiahnuť dohodu v Rade a požiadať Parlament o schválenie.

25. Rada sa po štvrté domnieva, že Komisia nesprávne spochybnila požiadavku jednomyseľnosti v Rade, keďže sama navrhla toto pravidlo hlasovania a nikdy nenavrhla zmeniť článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169. Predĺženie obdobia predmetného nároku podľa nej predstavuje odchýlku od všeobecného pravidla, podľa ktorého sa nárok ukončí, pokiaľ sa nerozhodne o jeho predĺžení, čo odôvodňuje prísnejšie podmienky.

26. Subsidiárne Rada tvrdí, že ak by Súdny dvor dospel k záveru, že medzi podmienky uvedené v článku 218 ods. 7 ZFEÚ nemožno zahrnúť jednomyseľnosť, platná by nebola výhradne požiadavka jednomyseľného uznášania sa. Keďže však napadnuté rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne, malo by sa podľa nej považovať za platne prijaté a nemalo by byť zrušené. Rada sa napokon domnieva, že v prípade, ak by aj Súdny dvor napadnuté rozhodnutie zrušil, jeho účinky by sa mali zachovať.

27. Komisia vo svojej replike predovšetkým odpovedá, že súhlasí s názorom Rady, že účelom napadnutého rozhodnutia je zmena dohody v zmysle článku 218 ods. 7 ZFEÚ v rozsahu, v akom sa ním predlžuje obdobie uplatňovania ustanovenia Protokolu o kultúrnej spolupráci. Uvedený protokol však tým, že stanovuje automatické obnovenie nároku na ďalšie rovnako dlhé obdobia, nezavádza žiadny zjednodušený postup na obnovenie tohto nároku, takže nie je potrebné, aby Rada splnomocnila Komisiu na schválenie obnovenia tohto nároku. Článok 3 ods. 1 rozhodnutia

2015/2169 teda nemožno považovať za prípad uplatnenia článku 218 ods. 7 ZFEÚ. Tento protokol naproti tomu stanovuje postup na ukončenie nároku. Na tento účel Rada môže splnomocniť Komisiu na rozhodnutie, že sa druhej strane dohody s Kórejskou republikou zašle oznámenie o ukončení nároku, pričom takéto splnomocnenie sa za primeraných podmienok môže udeliť vopred v rozhodnutí o uzavretí dohody.

28. Komisia dodáva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, procesné podmienky spojené so splnomocnením, ktoré bolo Komisii údajne udelené, sú nezlučiteľné s článkom 218 ZFEÚ, lebo Súdny dvor rozhodol, že v prípadoch, v ktorých sa uplatní článok 218 ods. 9 ZFEÚ, je použitie odvodeného právneho základu, ktorý si vyžaduje jednomyseľnosť v Rade, protiprávne.[16] Bolo by to ešte viac zrejmé v prípadoch, na ktoré sa vzťahuje článok 218 ods. 7 ZFEÚ.

29. Okrem toho článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 nesplnomocňuje Komisiu, aby v mene Únie schválila zmeny dohody s Kórejskou republikou v zmysle článku 218 ods. 7 ZFEÚ, ale iba odzrkadľuje právomoc Komisie zabezpečiť v prípade rozhodnutia o zamietnutí obnovenia predmetného nároku zastupovanie Únie navonok v súlade s článkom 17 ZEÚ. Článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 potvrdzuje, že právomoc rozhodovať o tomto obnovení zostala Rade a že nedošlo ku skutočnému preneseniu rozhodovacej právomoci na Komisiu. V dôsledku toho článok 218 ods. 7 ZFEÚ nepredstavuje právny základ, ktorý by Rade umožňoval podriadiť obnovenie predmetného nároku osobitným podmienkam stanoveným v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169.

30. Komisia napokon vznáša námietky proti subsidiárnym návrhom Rady.

31. Rada vo svojej duplike po prvé namieta proti tvrdeniu Komisie, podľa ktorého Únia môže predĺžiť predmetný nárok bez použitia vnútorného postupu, pokiaľ ho má Komisia v úmysle obnoviť, zatiaľ čo na jeho ukončenie je potrebný rozhodovací postup. Podľa názoru Rady musí Únia uplatniť príslušný vnútorný rozhodovací postup s cieľom zmeniť Protokol o kultúrnej spolupráci, a to buď aby predĺžila, alebo ukončila predmetný nárok. Automatická povaha predĺženia vo vzťahu ku každej zo strán dohody s Kórejskou republikou totiž nemôže vylučovať žiadny druh vnútorného rozhodovacieho postupu, lebo v súlade s článkom 5 ods. 8 uvedeného protokolu je trvanie predmetného nároku obmedzené na obdobie troch rokov a tento nárok je možné obnoviť na ďalšie obdobia, ktoré sú takisto obmedzené na tri roky, čo si vyžaduje prijatie rozhodnutia každé tri roky v súlade s príslušnými vnútornými rozhodovacími postupmi. Výklad podľa Komisie by ohrozil nielen autonómiu právneho poriadku Únie, ale aj inštitucionálnu rovnováhu, keďže Komisia by mohla rozhodnúť o vylúčení Rady z rozhodovacieho postupu týkajúceho sa predĺženia.

32. Rada po druhé tvrdí, že článok 218 ods. 7 ZFEÚ je vhodným právnym základom pre postup stanovený v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, článok 5 ods. 8 Protokolu o kultúrnej spolupráci stanovuje zjednodušený postup pre predĺženie predmetného nároku v prípadoch, keď s tým strany mlčky súhlasia. Uvedený článok navyše vyžaduje, aby strana, ktorá chce tento nárok ukončiť, dopredu svoj úmysel písomne oznámila. Podľa Rady je teda postup dvojaký, pričom stanovuje dva procesné kroky v rámci zjednodušeného postupu na zmenu uvedeného protokolu.

[16] Komisia v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok zo 4. septembra 2018, Komisia/Rada (Dohoda s Kazachstanom) (C-244/17, EU:C:2018:662, bod 27 a citovaná judikatúra).

33. Rada po tretie tvrdí, že postup stanovený v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 je vhodný. Na internej úrovni stanovuje štandardnú pozíciu Únie k zmene Protokolu o kultúrnej spolupráci na ďalšie trojročné obdobia až do zániku predmetného nároku. Tento nárok podľa nej štandardne zaniká uplynutím trojročného obdobia, na ktoré bol stanovený, pričom Komisia musí splniť požiadavku stanovenú v článku 5 ods. 8 písm. b) uvedeného protokolu. Komisia je však oprávnená domnievať sa, že obnovenie tohto nároku je vhodné a v tomto prípade sa môže odchýliť od štandardnej pozície a požiadať o súhlas Rady, ktorá sa uznáša jednomyseľne, keď nemieni oznámiť ukončenie tohto istého nároku.

34. Rada namieta proti tvrdeniu, že pravidlo jednomyseľného hlasovania spôsobuje neplatnosť celého postupu, a že z tohto dôvodu je článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 odvodeným právnym základom. Toto tvrdenie podľa nej nezohľadňuje skutočnosť, že Rada schválila pozíciu Únie, ktorú vyžaduje postup podľa článku 5 ods. 8 uvedeného protokolu, teda že predmetný nárok zaniká uplynutím prebiehajúceho obdobia a že predĺženie tohto nároku si odchylne od tejto pozície prijatej kvalifikovanou väčšinou vyžaduje prísnejšie pravidlo hlasovania.

35. Francúzska republika súhlasí so všetkými návrhmi Rady. Rovnako ako Rada poukazuje na to, že právny základ napadnutého rozhodnutia určuje rozhodovací postup založený na článku 218 ods. 7 ZFEÚ a že uvedeným rozhodnutím sa tento postup vykonáva.

36. V prvom rade sa domnieva, že podmienky predĺženia predmetného nároku skutočne predstavujú prípad uplatnenia článku 218 ods. 7 ZFEÚ. Po prvé, tak ako uznáva Komisia, obnovenie tohto nároku skutočne predstavuje zmenu Protokolu o kultúrnej spolupráci v zmysle uvedeného ustanovenia. Domnievať sa, že predĺženie nároku takú zmenu nepredstavuje, a to z dôvodu, že je automatické, by znamenalo zbaviť účinnosti ustanovenie tohto protokolu, ktoré pre ten istý nárok stanovuje obmedzenú dobu platnosti v prípade neexistencie tichého súhlasu strán.

37. Po druhé na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, automatické obnovenie predmetného nároku sa uskutočňuje v rámci postupu upraveného Protokolom o kultúrnej spolupráci, ktorý zahŕňa posúdenie Výborom pre kultúrnu spoluprácu. Výklad pojmu „zjednodušený postup“ v zmysle článku 218 ods. 7 ZFEÚ so zreteľom na zásady medzinárodného práva, najmä Viedenského dohovoru o zmluvnom práve z 23. mája 1969[17], potvrdzuje použiteľnosť tohto pojmu v prejednávanej veci. Odchylne od odsekov 5, 6 a 9 tohto článku sa totiž odsek 7 tohto článku uplatní v prípade, keď medzinárodná dohoda stanovuje odchylné ustanovenia na jej zmenu, za predpokladu, že tieto ustanovenia sú v súlade so zjednodušením revízneho postupu. Automatické obnovovanie predmetného nároku s tichým súhlasom strán by sa malo považovať za spadajúce do tejto kategórie ustanovení, ktoré sa odchyľujú od revízneho postupu medzinárodných dohôd podľa všeobecného práva, v porovnaní s ktorým by zjavne prinieslo zjednodušenie.

38. Francúzska republika sa v druhom rade domnieva, že opatrením stanoveným v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 sa správne vykonáva článok 218 ods. 7 ZFEÚ v rozsahu, v akom sa ním stanovuje, že Rada musí schváliť rozhodnutie Komisie neoznámiť ukončenie predmetného nároku. Týmto rozhodnutím sa Komisia splnomocňuje na oznámenie Kórejskej republike úmyslu Únie nepredĺžiť tento nárok bez súhlasu Rady. Ak však Komisia rozhodne, že nárok by mal trvať naďalej, mala by získať súhlas Rady. Ku splnomocneniu Komisie sú teda pripojené osobitné podmienky v zmysle článku 218 ods. 7 ZFEÚ, čo je legitímne, keďže toto ustanovenie predstavuje výnimku z odsekov 5, 6 a 9 tohto článku. Tieto podmienky by sa mali posudzovať

[17] *Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 1155, s. 331.

z hľadiska inštitucionálnej rovnováhy stanovenej Zmluvou, a najmä článkom 16 ods. 6 tretím pododsekom ZEÚ. Rozhodnutie o schválení predĺženia doby platnosti predmetného nároku by sa pritom malo považovať za jeden z aktov, ktorými sa vymedzujú politiky Únie a pripravuje sa jej vonkajšia činnosť. Rada teda môže medzi osobitnými podmienkami stanoviť, že rozhodnutiu, ktoré môže Komisia prijať na základe článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169, musí predchádzať súhlas Rady v tomto zmysle, aby mohla overiť, či predmetný nárok stále zodpovedá záujmu Únie. Použitie jednomyseľnosti je len spôsobom výkonu tohto odsúhlasenia Radou, ktorého zákonnosť či nezákonnosť nemá vplyv na platnosť požiadavky takéhoto odsúhlasenia.

39. V treťom a poslednom rade sa Francúzska republika domnieva, že z hľadiska práva Únie nemohol byť predmetný nárok v žiadnom prípade platne obnovený výhradne v rámci postupu obnovenia nároku s tichým súhlasom upraveného Protokolom o kultúrnej spolupráci, keďže neexistuje akt Únie, ktorý by ho osobitne povoľoval. V súlade so zásadou autonómie právneho poriadku Únie neprináleží medzinárodnej dohode určovať vnútorné postupy Únie.

40. Holandské kráľovstvo vyhlasuje, že sa plne stotožňuje so stanoviskom Rady a všetkými tvrdeniami uvedenými na jeho podporu.

V. Analýza

A. O jedinom žalobnom dôvode uvádzanom Komisiou

41. Pokiaľ ide o zmenu medzinárodnej dohody, ktorú Únia uzavrela v rámci riadneho postupu podľa článku 218 ods. 6 ZFEÚ, platí všeobecné pravidlo súbežnosti foriem, čo znamená, že takáto zmena v zásade vyžaduje uplatnenie toho istého riadneho postupu.

42. Článok 218 ods. 7 ZFEÚ stanovuje ako výnimku zjednodušený postup [18] na zmenu dohody uzavretej Úniou, ktorý má nahradiť riadny postup pri uzatváraní takejto dohody.

43. Podľa článku 218 ods. 7 ZFEÚ „odchylne od odsekov 5, 6 a 9 môže Rada pri uzavretí dohody splnomocniť vyjednávača na schválenie zmien dohody v mene Únie, ak táto dohoda ustanovuje, že môžu byť prijaté zjednodušeným postupom alebo orgánom zriadeným danou dohodou. Rada môže pripojiť k tomuto splnomocneniu osobitné podmienky“.

[18] Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Szpunar vo veci Nemecko/Rada (C-600/14, EU:C:2017:296, bod 57). Zjednodušený charakter postupu sa prejavuje najmä tým, že článok 218 ods. 7 ZFEÚ neustanovuje zapojenie Parlamentu. V tejto súvislosti pozri RAPOPORT, C.: La procédure de conclusion des accords externes de l'Union européenne: quelle unité après Lisbonne? In: *The European Union in the World – Essays in Honour of Marc Maresceau*, Leiden: Brill-Nijhoff, 2014, s. 149 – 169. Autor poznamenáva, že „demokratizačný proces je stále možné zdokonaliť, lebo sa uskutočňuje len vo fáze vypracúvania dohody a po nadobudnutí platnosti dohody ďalej nepokračuje. Bez ohľadu na to, či ide o zmenu dohody v rámci zjednodušeného postupu, pozastavenie platnosti dohody alebo nárok vyvodený z tejto dohody, Parlament… bude mať iba právo na informácie zaručené [článkom 218] ods. 10 [ZFEÚ]. V týchto troch oblastiach je Parlament závislý od toho, či Komisia v plnom rozsahu dodrží rámcovú dohodu [o vzťahoch medzi Európskym parlamentom a Európskou komisiou (Ú. v. EÚ L 304, 2010, s. 47)] alebo rozhodnutie Rady o jej požadovaní prijaté čisto na základe voľnej úvahy“ (s. 158). Treba poznamenať, že Komisia sa zaviazala v plnom rozsahu informovať Parlament predtým, ako schváli zmeny dohody na základe splnomocnenia, ktoré dostala od Rady podľa článku 218 ods. 7 ZFEÚ: pozri prílohu 3 bod 9 Rámcovej dohody o vzťahoch medzi Európskym parlamentom a Európskou komisiou.

44. Vo svojom jedinom žalobnom dôvode Komisia tvrdí, že napadnuté rozhodnutie bolo nesprávne prijaté na základe článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169, ktorý predstavuje odvodený právny základ, ktorý ZFEÚ neustanovuje. Rada tak porušila zásadu zverených právomocí stanovenú v článku 13 ods. 2 ZEÚ a zásadu inštitucionálnej rovnováhy rozvinutú Súdnym dvorom v jeho judikatúre. [19]

45. Účelom článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 je spresniť pravidlá a podmienky splnomocnenia udeleného Komisii.

46. V odôvodnení 6 rozhodnutia 2015/2169 sa uvádza, že toto splnomocnenie sa zakladá na článku 218 ods. 7 ZFEÚ, podľa ktorého Rada môže splnomocniť Komisiu na schválenie určitých zmien dohody. Účel tohto splnomocnenia je uvedený v odôvodnení 6 a v článku 3 ods. 1 uvedeného rozhodnutia. Účelom je splnomocniť Komisiu, aby v mene Únie ukončila nárok koprodukcií podľa článku 5 Protokolu o kultúrnej spolupráci a aby ukončenie nároku oznámila Kórejskej republike. Komisia je teda splnomocnená, aby Kórejskej republike oznámila úmysel Únie nepredĺžiť obdobie predmetného nároku postupom podľa článku 5 ods. 8 uvedeného protokolu.

47. V tejto súvislosti pripomínam, že článok 5 ods. 8 písm. b) uvedeného protokolu stanovuje pravidlo, podľa ktorého po počiatočnom období troch rokov sa nárok koprodukcií obnoví na ďalšie obdobie troch rokov a *následne bude automaticky obnovovaný* na ďalšie rovnako dlhé obdobia, *pokiaľ strana neukončí nárok* písomným oznámením najmenej tri mesiace pred uplynutím prvého alebo akéhokoľvek nasledujúceho obdobia.

48. Komisia je teda z pohľadu Únie inštitúciou splnomocnenou ukončiť v mene Únie nárok koprodukcií, ktorý by sa inak automaticky obnovil.

49. S týmto splnomocnením Komisie sú však spojené osobitné podmienky, ako sa stanovuje v článku 218 ods. 7 ZFEÚ.

50. Ako vyplýva z odôvodnenia 6 rozhodnutia 2015/2169, Komisia je splnomocnená na ukončenie predmetného nároku, pokiaľ „nerozhodne, že nárok by mal trvať naďalej a Rada jej rozhodnutie neschváli v rámci osobitného postupu“ alebo, inými slovami, s použitím znenia článku 3 ods. 1 uvedeného rozhodnutia, „pokiaľ Rada na návrh Komisie štyri mesiace pred koncom tohto obdobia nevyjadrí súhlas s jeho predĺžením“. V tomto druhom prípade to isté ustanovenie stanovuje, že Rada sa uznáša jednomyseľne. Uplatnenie tohto „osobitného postupu“ je podľa odôvodnenia 6 rozhodnutia 2015/2169 odôvodnené vzhľadom na „citlivý charakter tohto prvku dohody [s Kórejskou republikou] ako aj na skutočnosť, že [táto] dohoda sa má uzavrieť Úniou a jej členskými štátmi“.

51. Stručne povedané, splnomocnenie Komisie opísané v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 má Únii umožniť, aby na konci každého trojročného obdobia ukončila predmetný nárok na základe možnosti, ktorú na tento účel poskytuje každej strane článok 5 ods. 8 písm. b) Protokolu o kultúrnej spolupráci. Vhodnosť ukončenia alebo obnovenia predmetného nároku sa teda posudzuje každé tri roky v rámci postupu uplatňovaného Komisiou. Rozhodnutie Rady v tomto zmysle musí byť prijaté jednomyseľne len v prípade, že sa Komisia domnieva, že predmetný nárok treba obnoviť.

[19] Pozri okrem iného rozsudok zo 6. mája 2008, Parlament/Rada (C-133/06, EU:C:2008:257, body 56 až 61).

52. Napadnuté rozhodnutie je konkrétne vyjadrením vôle Rady súhlasiť s predĺžením obdobia predmetného nároku na obdobie troch rokov, a to od 1. júla 2020 do 30. júna 2023.

53. Zo znenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že toto rozhodnutie je založené na článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169.

54. Žalobnému dôvodu uvádzanému Komisiou na podporu jej žaloby preto možno vyhovieť len vtedy, ak sa preukáže protiprávnosť uvedeného ustanovenia. Bolo by to tak v prípade, že by sa dospelo k záveru, že postup, ktorý ustanovenie stanovuje na prijatie takých opatrení, ako je napadnuté rozhodnutie, sa odchyľuje od toho, čo povoľuje článok 218 ods. 7 ZFEÚ.

55. V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že „vzhľadom na to, že pravidlá tvorby vôle inštitúcií Únie sú stanovené Zmluvami a členské štáty ani samotné inštitúcie nimi nemôžu disponovať, iba Zmluvy môžu v osobitných prípadoch splnomocniť niektorú inštitúciu na zmenu rozhodovacieho postupu, ktorý stanovujú. Pokiaľ by sa inštitúcii priznala možnosť vytvárať odvodené právne základy, či už v zmysle sprísnenia alebo v zmysle zjednodušenia podmienok prijímania aktu, bola by jej tým priznaná normotvorná právomoc prekračujúca medze toho, čo stanovujú Zmluvy“ [20].

56. Treba teda overiť, či je postup stanovený v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 v súlade s článkom 218 ods. 7 ZFEÚ, ktorý má vykonávať.

57. Na tento účel treba preskúmať, či sú splnené podmienky na uplatnenie článku 218 ods. 7 ZFEÚ. To znamená, že je potrebné najprv určiť, či článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 zahŕňa splnomocnenie Komisie na schválenie zmeny dohody s Kórejskou republikou v mene Únie, ďalej či táto dohoda stanovuje, že takáto zmena musí byť prijatá zjednodušeným postupom alebo orgánom zriadeným touto dohodou, a nakoniec či pravidlá stanovené v tomto ustanovení predstavujú „osobitné podmienky“ v zmysle článku 218 ods. 7 ZFEÚ.

58. Pokiaľ ide v prvom rade o to, či článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 zahŕňa splnomocnenie Komisie na schválenie zmeny dohody s Kórejskou republikou v mene Únie, poznamenávam, že sa účastníci konania v tomto bode zhodujú. Komisia neposkytla v tomto ohľade žiadne objasnenia. Pokiaľ ide o Radu, tá sa domnieva, že predĺženie predmetného nároku predstavuje zmenu osobitnej a samostatnej časti danej dohody, pričom predovšetkým poznamenáva, že Komisia ako vyjednávač je splnomocnená na to, aby tento nárok zmenila jeho zrušením po uplynutí trojročného obdobia. Francúzska republika sa domnieva, že obnovenie nároku predlžuje časovú pôsobnosť ustanovení danej dohody týkajúcich sa nároku koprodukcií, a teda predstavuje zmenu tejto istej dohody.

59. Mám pochybnosti o tom, či obnovenie predmetného nároku možno kvalifikovať ako „zmenu dohody“, keďže samotný Protokol o kultúrnej spolupráci stanovuje zásadu tichého a automatického obnovenia tohto nároku, pokiaľ jedna zo strán nevznesie námietku. Cieľom napadnutého rozhodnutia nie je zmeniť tento protokol v tomto ohľade, ale naopak potvrdiť na úrovni Únie vôľu Únie, aby predmetný nárok naďalej trval.

60. Na druhej strane pripúšťam, že v rozsahu, v akom má splnomocnenie Komisie obsiahnuté v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 za cieľ ukončenie predmetného nároku v mene Únie, by využitie takéhoto splnomocnenia Komisiou viedlo k tomu, článok 5 ods. 8 Protokolu o kultúrnej

[20] Pozri okrem iného rozsudok z 22. septembra 2016, Parlament/Rada (C-14/15 a C-116/15, EU:C:2016:715, bod 47 a citovaná judikatúra).

spolupráci, ako aj ustanovenia tohto protokolu týkajúce sa ustanovenia tohto nároku by sa stali bezpredmetnými, čo by malo právny účinok rovnocenný zrušeniu týchto ustanovení. V súlade so znením článku 218 ods. 7 ZFEÚ, ktorý stanovuje, že „Rada môže *pri uzavretí dohody* splnomocniť vyjednávača na schválenie zmien dohody“ [21], je teda na základe analýzy rozsahu splnomocnenia obsiahnutého v článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 potrebné dospieť k záveru, že účelom takého splnomocnenia je zmena dohody s Kórejskou republikou. V prejednávanej veci je to tak v rozsahu, v akom splnomocnenie smeruje k zmene normatívneho obsahu Protokolu o kultúrnej spolupráci tým, že nárok koprodukcií, ako aj pravidlo automatického obnovenia tohto nároku každé tri roky potenciálne zbavuje právneho účinku.

61. V tomto štádiu mojich úvah považujem za dôležité poukázať na paralelu s delegovanými aktmi upravenými v článku 290 ZFEÚ, aj keď netvrdím, že splnomocnenie stanovené v článku 218 ods. 7 ZFEÚ by sa malo v plnej miere považovať za rovnocenné delegovaniu právomoci v zmysle článku 290 ZFEÚ. Pripomínam, že účelom možnosti delegovať právomoci stanovenej v tomto článku je umožniť normotvorcovi Únie sústrediť sa na podstatné prvky právnej úpravy, ako aj na prvky, ktoré nie sú podstatné, ale ktorých úpravu považuje za vhodnú, pričom Komisii zveruje úlohu doplniť určité nepodstatné prvky prijatého legislatívneho aktu, alebo zmeniť také prvky v rámci jej udeleného delegovania. [22]

62. Tak, ako je to v prípade používania delegovaných aktov, aj splnomocnenie Komisie podľa článku 218 ods. 7 ZFEÚ spĺňa ciele efektívnosti a rýchlosti, pričom zámerom je urýchliť rozhodovací proces Únie. [23]

63. V tomto ohľade môže byť vhodné pri zohľadnení osobitostí, ktoré charakterizujú splnomocnenie Komisie na schvaľovanie zmien medzinárodnej dohody, vychádzať z toho, ako Súdny dvor chápe pojem „zmena“ uvedený v článku 290 ods. 1 ZFEÚ.

64. Podľa judikatúry Súdneho dvora z článku 290 ods. 1 ZFEÚ vyplýva, že legislatívnym aktom možno delegovať na Komisiu právomoc prijímať všeobecne záväzné nelegislatívne akty, ktoré dopĺňajú alebo menia určité nepodstatné prvky legislatívneho aktu. [24] Článok 290 ods. 1 ZFEÚ stanovuje dve kategórie delegovaných právomocí, a to právomoc, ktorá jej umožňuje doplniť legislatívny akt, a právomoc meniť ho. [25] Účelom delegovania právomoci meniť legislatívny akt je poveriť Komisiu, aby *zmenila alebo zrušila* nepodstatné prvky, ktoré v tomto akte ustanovil normotvorca Únie. [26] Existencia zmeny sa preukáže vtedy, keď je Komisii udelená právomoc zmeniť normatívny obsah legislatívneho aktu, [27] čo môže viesť k vloženiu nového ustanovenia do tohto aktu. [28]

65. Ak by sa pripustilo, že výklad pojmu „zmeny dohody“ v zmysle článku 218 ods. 7 ZFEÚ by sa nemal obmedzovať len na jeho formálny rozmer, lebo z podstatnejšieho hľadiska je vhodné zahrnúť do pôsobnosti tohto pojmu aj situáciu, keď sú ustanovenia dohody pri výkone

21 Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

22 Pozri okrem iného rozsudok zo 17. marca 2016, Parlament/Komisia (C-286/14, EU:C:2016:183, bod 54).

23 Pozri oznámenie Komisie Európskemu parlamentu a Rade z 9. decembra 2009 o vykonávaní článku 290 Zmluvy o fungovaní Európskej únie [KOM(2009) 673 v konečnom znení], bod 3.2, s. 5.

24 Pozri okrem iného rozsudok zo 17. marca 2016, Parlament/Komisia (C-286/14, EU:C:2016:183, bod 30 a citovaná judikatúra).

25 Pozri okrem iného rozsudok zo 17. marca 2016, Parlament/Komisia (C-286/14, EU:C:2016:183, bod 32).

26 Pozri okrem iného rozsudok zo 17. marca 2016, Parlament/Komisia (C-286/14, EU:C:2016:183, bod 42).

27 Pozri okrem iného rozsudok zo 16. júla 2015, Komisia/Parlament a Rada (C-88/14, EU:C:2015:499, bod 44).

28 Pozri okrem iného rozsudok zo 16. júla 2015, Komisia/Parlament a Rada (C-88/14, EU:C:2015:499, bod 43).

splnomocnenia Komisie zbavené právneho účinku, potom sa možno domnievať, že článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 celkovo oprávňuje túto inštitúciu schváliť „zmeny dohody“ v mene Únie v zmysle článku 218 ods. 7 ZFEÚ.

66. Pokiaľ ide v druhom rade o to, či dohoda s Kórejskou republikou stanovuje, že jej zmeny musia byť prijaté zjednodušeným postupom alebo orgánom zriadeným touto dohodou, tento druhý prípad už teraz treba vylúčiť vzhľadom na to, že Výbor pre kultúrnu spoluprácu má podľa článku 5 ods. 8 písm. a) Protokolu o kultúrnej spolupráci za úlohu „na radu domácich poradných skupín posúdiť šesť mesiacov pred uplynutím [trojročného obdobia]… výsledky vykonávania nároku, pokiaľ ide o posilnenie kultúrnej rozmanitosti a vzájomne prospešnú spoluprácu pri tvorbe koprodukčných diel“. Tento výbor teda nie je zodpovedný za zmenu tejto dohody, pokiaľ ide o predmetný nárok. Za týchto podmienok zásah tohto výboru šesť mesiacov pred uplynutím každého trojročného obdobia však ilustruje skutočnosť, že hoci automatické obnovenie tohto práva je pravidlom podľa článku 5 ods. 8 písm. b) tohto protokolu, toto pravidlo nebráni prijať záver, na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, že týmto ustanovením sa skutočne ustanovuje procesný úkon smerujúci k obnoveniu alebo ukončeniu tohto nároku.

67. Okrem toho je podľa môjho názoru možné usudzovať, že dohoda s Kórejskou republikou stanovuje zjednodušený postup, ako to vyžaduje článok 218 ods. 7 ZFEÚ, na ukončenie predmetného nároku, keďže postačuje, aby ho strana ukončila písomným oznámením najmenej tri mesiace pred uplynutím pôvodného alebo akéhokoľvek ďalšieho obdobia. Ak by sa navyše na základe obzvlášť širokého výkladu muselo dospieť k záveru, že obnovenie predmetného nároku predstavuje zmenu tejto dohody, čo si nemyslím, potom niet pochýb o tom, že automatická povaha tohto obnovenia, ktoré teda nevyžaduje žiadny zásah strán, by umožnila kvalifikovať ho ako „zjednodušený postup“ v zmysle článku 218 ods. 7 ZFEÚ.

68. Pokiaľ ide v treťom rade o to, či schválenie obnovenia predmetného nároku Radou možno považovať za osobitnú podmienku spojenú so splnomocnením Komisie podľa článku 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169, podľa môjho názoru je to tak, lebo ukončeniu tohto nároku sa dá vyhnúť len pod podmienkou, že Rada na návrh Komisie jednomyseľne rozhodne o obnovení tohto nároku na ďalšie obdobie troch rokov. Inými slovami, právomoc Komisie ukončiť predmetný nárok môže byť vykonaná len pod podmienkou, že sa Komisia nerozhodne začať osobitný postup, ktorý by mohol viesť k schváleniu rozhodnutia o predĺžení tohto nároku Radou.

69. Domnievam sa však, že článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 tým, že obnovenie predmetného nároku podriaďuje takému osobitnému postupu, ktorý sa vyznačuje jednomyseľným hlasovaním Rady, nie je v súlade s článkom 218 ods. 7 ZFEÚ.

70. Pripomínam, že v odôvodnení 6 uvedeného rozhodnutia sa uvádza, že rozhodnutie, že predmetný nárok by mal trvať naďalej, musí schváliť Rada v rámci osobitného postupu so zreteľom na citlivý charakter tohto prvku dohody s Kórejskou republikou, ako aj na skutočnosť, že dohoda sa má uzavrieť Úniou a jej členskými štátmi.

71. Aj keď chápem, že obnovenie predmetného nároku na obdobie troch rokov môže z pohľadu Únie vyžadovať rozhodnutie Rady pred uplynutím každého obdobia, na druhej strane nechápem, prečo by sa pravidlo hlasovania požadované na prijatie tohto rozhodnutia malo líšiť od pravidla, ktoré Rada uplatnila pri prijímaní rozhodnutia o uzatvorení dohody s Kórejskou republikou, a síce pravidla kvalifikovanej väčšiny. Keďže Únia odsúhlasila predmetný nárok a zásadu jeho

automatického obnovenia každé tri roky prostredníctvom rozhodnutia prijatým kvalifikovanou väčšinou, domnievam sa, že opätovné potvrdenie Úniou jej záväzku na internej úrovni by malo byť súčasne aj predmetom rozhodnutia prijatého kvalifikovanou väčšinou.

72. V tejto súvislosti poznamenávam, že nič v znení článku 218 ods. 7 ZFEÚ nenaznačuje, že by sa pravidlo hlasovania uplatniteľné pri prijímaní rozhodnutí týkajúcich sa postupu splnomocňovania podľa tohto ustanovenia, vrátane formulácie osobitných podmienok spojených s predmetným splnomocnením, malo odchyľovať od pravidla hlasovania kvalifikovanou väčšinou, ktoré predstavuje zásadu v rámci článku 218 ZFEÚ. [29]

73. Judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa iného zjednodušeného postupu, a síce postupu stanoveného v článku 218 ods. 9 ZFEÚ, túto judikatúru podľa všetkého potvrdzuje.

74. Toto ustanovenie stanovuje zjednodušený postup okrem iného pre definovanie pozícií, ktoré sa majú zaujať v mene Únie pri jej účasti v rámci rozhodujúceho orgánu zriadeného dotknutou medzinárodnou dohodou na prijímaní aktov týkajúcich sa uplatňovania alebo vykonávania tejto dohody. [30] Podľa Súdneho dvora vzhľadom na to, že článok 218 ods. 9 ZFEÚ nestanovuje „pre Radu žiadne pravidlo hlasovania na prijatie tých kategórií rozhodnutí, ktoré toto ustanovenie upravuje, uplatniteľné pravidlo hlasovania je potrebné určiť v každom konkrétnom prípade odkazom na článok 218 ods. 8 ZFEÚ“ [31]. Treba teda dospieť k záveru, že „Rada sa spravidla uznáša kvalifikovanou väčšinou a že len v prípadoch uvedených [v druhom pododseku tohto ustanovenia] sa Rada uznáša jednomyseľne. Za týchto podmienok musí byť uplatniteľné pravidlo hlasovania v každom jednotlivom prípade určené podľa toho, či spadá alebo nespadá pod posledné uvedené prípady“ [32]. V tomto kontexte s cieľom určiť, či sa rozhodnutie prijaté v rámci článku 218 ods. 9 ZFEÚ týka oblasti, v ktorej sa vyžaduje jednomyseľnosť, je potrebné vychádzať z jeho hmotnoprávneho základu. [33]

75. Podľa môjho názoru by sa odôvodnenie Súdneho dvora týkajúce sa zjednodušeného postupu podľa článku 218 ods. 9 ZFEÚ malo analogicky uplatniť na zjednodušený postup podľa článku 218 ods. 7 ZFEÚ.

76. Z toho vyplýva, že ak sa napadnuté rozhodnutie netýka oblasti, v ktorej sa vyžaduje jednomyseľnosť, [34] uplatniteľným pravidlom hlasovania bolo pravidlo stanovené v článku 218 ods. 8 prvom pododseku ZFEÚ, a síce pravidlo hlasovania kvalifikovanou väčšinou.

77. Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie, že osobitný postup, ktorý sa vyznačuje jednomyseľným hlasovaním Rady, je odôvodnený tak vzhľadom na citlivý charakter obnovenia predmetného nároku, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že dohoda s Kórejskou republikou by mala byť uzavretá

[29] Ako uviedol generálny advokát Mengozzi vo svojich návrhoch vo veci Komisia/Rada (C-28/12, EU:C:2015:43, bod 89), „procesný rámec na dojednávanie a uzatváranie medzinárodných dohôd Úniou bol stanovený Lisabonskou zmluvou, ktorá okrem iného zaviedla pravidlo kvalifikovanej väčšiny ako všeobecné pravidlo. Členské štáty túto zmluvu schválili a ratifikovali a sú ňou viazané. Nemôžu z dôvodu údajnej vhodnosti alebo účinnosti obísť alebo neuplatniť pravidlá, ktoré samy stanovili“.

[30] Pozri rozsudok z 2. septembra 2021, Komisia/Rada (Dohoda s Arménskom) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 28).

[31] Rozsudok z 2. septembra 2021, Komisia/Rada (Dohoda s Arménskom) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 29).

[32] Rozsudok z 2. septembra 2021, Komisia/Rada (Dohoda s Arménskom) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 29).

[33] Pozri rozsudok z 2. septembra 2021, Komisia/Rada (Dohoda s Arménskom) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 31 a citovaná judikatúra). Súdny dvor vo svojom rozsudku zo 4. septembra 2018, Komisia/Rada (Dohoda s Kazachstanom) (C-244/17, EU:C:2018:662, bod 30), zdôraznil potrebu „zachovani[a] symetrie medzi postupom týkajúcim sa vnútornej činnosti Únie a postupom týkajúcim sa jej vonkajšej činnosti, pri dodržaní inštitucionálnej rovnováhy stanovenej autormi Zmlúv“.

[34] V tejto súvislosti sa domnievam, že hmotnoprávnym právnym základom, ktorý sa má zohľadniť, je článok 167 ods. 3 ZFEÚ, ktorý je uvedený v rozhodnutí 2015/2169. Podľa tohto ustanovenia „Únia a členské štáty podporujú kultúrnu spoluprácu s tretími krajinami a s príslušnými medzinárodnými organizáciami, najmä s Radou Európy“.

Úniou a jej členskými štátmi, malo by sa podľa môjho názoru odmietnuť. Súdny dvor už totiž uznal, že „pokiaľ je zrejmé, že oblasť upravovaná dohodou patrí čiastočne do právomoci Únie a čiastočne do právomoci členských štátov, treba zaistiť úzku spoluprácu medzi týmito štátmi a inštitúciami Únie tak v rámci procesu dojednávania a uzatvárania, ako aj v rámci výkonu prijatých záväzkov“ [35]. Súdny dvor však rozhodol, že „táto zásada nemôže odôvodniť to, že Rada nebude dodržiavať procesné pravidlá a pravidlá hlasovania stanovené v článku 218 ZFEÚ“ [36].

78. Dodávam, že ako už Súdny dvor rozhodol, „prijatie odvodených právnych základov nemožno odôvodňovať ani úvahami súvisiacimi s citlivou politickou povahou dotknutej oblasti alebo so snahou zaistiť účinnosť akcie Spoločenstva“ [37].

79. Napokon tvrdenie, že keďže napadnuté rozhodnutie bolo prijaté Radou podľa pravidla jednomyseľnosti, bolo by *a fortiori* prijaté kvalifikovanou väčšinou, pokiaľ by také pravidlo hlasovania platilo, treba odmietnuť, čiže toto rozhodnutie by nemalo byť zrušené z tohto dôvodu. Uvedené tvrdenie vychádza z myšlienky, že rozhodnutie prijaté jednomyseľne nevyhnutne spĺňa požiadavku kvalifikovanej väčšiny. Takéto odôvodnenie je však podľa mňa nesprávne. Pravidlo jednomyseľného hlasovania sa totiž nemohlo uplatniť, lebo by mohlo viesť k neprijatiu rozhodnutia Rady, ktorým sa schvaľuje obnovenie predmetného nároku. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že napadnuté rozhodnutie môže byť zrušené len z dôvodu, že bolo prijaté v súlade s pravidlom hlasovania, ktoré je v rozpore s článkom 218 ZFEÚ. [38]

80. Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že článok 3 ods. 1 rozhodnutia 2015/2169 tým, že stanovuje, že na účely rozhodovania o predĺžení obdobia predmetného nároku sa Rada uznáša jednomyseľne, protiprávne zavádza prísnejšie podmienky prijatia takých opatrení, ako je napadnuté rozhodnutie, než je postup, ktorý by sa mal na tento účel uplatniť podľa článku 218 ZFEÚ. [39]

81. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že žalobný dôvod uvedený Komisiou je dôvodný, a preto musí byť napadnuté rozhodnutie zrušené.

B. O zachovaní účinkov napadnutého rozhodnutia

82. Rada navrhuje, aby Súdny dvor v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia zachoval účinky tohto rozhodnutia dovtedy, kým nebudú odstránené dôvody na jeho zrušenie.

83. Podľa článku 264 druhého odseku ZFEÚ môže Súdny dvor, ak to považuje za potrebné, uviesť tie z účinkov zrušeného aktu, ktoré sa majú považovať za konečné.

35 Pozri okrem iného rozsudok z 28. apríla 2015, Komisia/Rada (C-28/12, EU:C:2015:282, bod 54 a citovaná judikatúra).

36 Rozsudok z 28. apríla 2015, Komisia/Rada (C-28/12, EU:C:2015:282, bod 55).

37 Rozsudok zo 6. mája 2008, Parlament/Rada (C-133/06, EU:C:2008:257, bod 59).

38 Pozri návrhy vo veci Komisia/Rada (C-28/12, EU:C:2015:43), v ktorých sa generálny advokát Mengozzi domnieval, že tvrdenie, podľa ktorého pravidlo hlasovania stanovené v článku 218 ZFEÚ nebolo porušené, nemožno prijať, lebo v jednomyseľnosti je vždy obsiahnutá kvalifikovaná väčšina. S odkazom na to, čo už uviedla generálna advokátka Sharpston, generálny advokát Mengozzi uviedol, že „rozhodnutie, voči ktorému nebola vznesená nijaká námietka, nie je nevyhnutne rovnaké ako rozhodnutie, na ktorom sa zhodla kvalifikovaná väčšina účastníkov, keďže obsah rozhodnutia, na ktorom by sa mohla uznieť kvalifikovaná väčšina, by možno musel byť pozmenený na účely jeho jednomyseľného schválenia alebo schválenia bez námietky“ (bod 81). Pozri v tom istom zmysle návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Sharpston vo veci Komisia/Rada (C-114/12, EU:C:2014:224, bod 189).

39 Pozri podobné odôvodnenie v rozsudku z 22. septembra 2016, Parlament/Rada (C-14/15 a C-116/15, EU:C:2016:715, bod 72).

84. V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že vzhľadom na dôvody týkajúce sa právnej istoty možno účinky takéhoto aktu zachovať okrem iného vtedy, ak by okamžité účinky jeho zrušenia mali pre dotknutých účastníkov závažné negatívne dôsledky. [40]

85. V prejednávanej veci by zrušenie napadnutého rozhodnutia bez zachovania jeho účinkov mohlo spochybniť záväzok Únie predĺžiť obdobie uplatňovania predmetného nároku na obdobie troch rokov od 1. júla 2020 do 30. júna 2023, a tým brániť riadnemu vykonávaniu dohody s Kórejskou republikou. [41]

86. V dôsledku toho by podľa môjho názoru mali byť z dôvodov právnej istoty zachované účinky napadnutého rozhodnutia, pokiaľ by malo byť zrušené Súdnym dvorom, tak ako navrhujem.

VI. O trovách

87. Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla uložiť Rade povinnosť nahradiť trovy konania a Rada nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania.

88. Podľa článku 140 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. Francúzska republika a Holandské kráľovstvo znášajú preto svoje vlastné trovy konania.

VII. Návrh

89. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor:

1. zrušil rozhodnutie Rady (EÚ) 2020/470 z 25. marca 2020, pokiaľ ide o predĺženie obdobia nároku audiovizuálnych koprodukcií podľa článku 5 Protokolu o kultúrnej spolupráci k Dohode o voľnom obchode medzi Európskou úniou a jej členskými štátmi na jednej strane a Kórejskou republikou na strane druhej;

2. zachoval účinky rozhodnutia 2020/470;

3. uložil Rade Európskej únie povinnosť nahradiť trovy konania a

4. rozhodol, že Francúzska republika a Holandské kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.

[40] Pozri okrem iného rozsudok z 2. septembra 2021, Komisia/Rada (Dohoda s Arménskom) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 62 a citovaná judikatúra).

[41] Pozri analogicky rozsudok z 2. septembra 2021, Komisia/Rada (Dohoda s Arménskom) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 63 a citovaná judikatúra).